

Její píseň

Waldemar Matuška

Na zvalený polštář zvolna
první úsvit oknem splýval.
A já myslel, že je půlnoc,
a že stále ležím vedle ní.

Slyšel jsem jí totiž,
jak si pořád tiše zpívá-á
a já slyšel jak tu neustále
jenom jedna její píseň zní.

Druhé ráno, páté ráno,
sedmý den tu píseň znal i já.
Podle toho, že jí nikdo hůř
než ona takhle nezpívá.

Ale moc jsem o tom nepřemýšlel,
vždyť jsem byl s ní
a nevadilo vůbec, že tu
stále jenom její píseň zní.

Jenže pak přišel den,
zčista jasna přes půlnoc
a já místo toho, abych poslouchal,
řek jsem si najednou:
co je příliš, to je moc,
tak jsem se sbalil
a vyrazil dál, zase dál.

Od té doby, nepřeháním,
už jsem spousty dívek oči sklížil.
Tahle dneska večer byla
zatím asi poslední.

Svět jsem prošel křížem-krážem,
ale nikdy jsem se nepřiblížil
k tomu domu, tam kde jistě neustále
jenom jedna její píseň zní.

Jenže pak přišel den...

Je to hrůza, jak čas míjí,
zaplatím a pudu asi spát.
Kapela, ta může klidně hrát
i nejnovější šlágry.

Stejně usnu, až se rozední,
protože mi připadá,
že od té doby, kdy jsem snídal s ní,
nic, než její píseň neslyším.

Kam se pohnu, všude od těch dní,
jenom jedna její píseň zní.
Od té doby, kdy jsem snídal s ní,
nic, než její píseň neslyším.